

9^e marca 1862.
13 Albemarle St.
Londyn.

Kochana Maminie droga,
Dziś niedziela, więc muszę do Mamy
pisać, granica między Mamą i Panem
Bogiem bardzo nie określona w mojej
głowie. Kiedy jestem przy Mamie a
przy najmniej pod Mamy wpływem,
zdaje mi się że więcej Pana Boga
kocham. Kiedy snów przychodzi z
Dobrym Bogiem, zdaje mi się że Ma-
ma jeszcze więcej kocham niż kiedy.
Stało w niedzielę ~~po~~ ^{na} dziesięć na
bożenstwie, więcej jestem w Kościelnym
kościółku z Mamą, niż w kaplicy
Jarm Street, między Anglikami. To
nie jest żadna przesada, ale nie
mogę zacząć się modlić aby moja
modlitwa się nie skończyła na
rozmowie z Mamą. Te rozmowy
nie są wcale wesołe. Pragnam się
Mamie i czasem aż mi stało
samotności, wocy kościoła, tak
mię boli myśl o Mamie i z

Mama. Czasem snów w tych ciemnych
 kościołach, i przy spiewie i bardzo pięknie
 się odbywają ięgi na bosieństwo
~~nie~~ jakis wrok wielki. Mary mi się
 o tym co jest chwala Pana Boga, zdaje
 mi się że ten kościół cały chwaty
 gęstew. Mary mi się o tych co są w
 chwale Bożej, i tak dalej i dalej o
 Marnie i o Kórniku i o Niebie i
 niewiem nic osem aż się jakos u-
 pijam myślanie. Czasem jakis
 mnie sersie ogarnie, zdaje mi
 się że sama niewiem czego płacz,
 że powinienem się cieszyć i Bogu
 dziękować za to sersie którego nie
 widzę, ale którego taka mi pewność
 przychodzi - Czasem snów zdaje mi
 się że jeszcze niewiem co to jest strata,
 i co jest smutek, że dopiero raczy-
 nam przyjmować, ale że codziennie to
 lepiej rozumieć będę, że codziennie
 mi będzie gorzej. I wtedy snów mnie
 mył o Marnie ratuje. Tak bym
 chciała móc powiedzieć, co mi się co
 myśli, kiedy niemogę. Zdaje mi się
 że jest jakis ^{jakby} grób w duszy, do którego

wchodzi myśli, ale z którego wyjść,
 żadna nie może, prawdziwie vive
 sepulture.
 Moja Mammico, przeprasiam że takie
 nie donceznosci pisze. ^{los} Kiedy Mama też
 tak w moim sercu jest vive sepulture.
 Ale się Mama, Bogu ^{dzięki} nie tylko w mo-
 jemu sercu, ale w istocie i żyje, wie
 między Mamą, mogę o Marnie mówić,
 i to wielka ulga. Zdaje mi się że
 gdyby nie to, to bym się udusiła.
 Mammico, Mammico, prze-
 prasiam bardzo za te salsiństwa.
 Powi Mama o moich listach jak
 o Anusi serdecznosciach. że ich
 Marnie wstyd w salonie. To też
 mi trzeba ich do salonu wpusz-
 czać, tylko ogień niemi podpalić.
 Mój mąż poszedł dzisiaj do jakiegoś
 nieszyzernego iydna na obiad, i
 wychodząc polecił mi, żebym do
 Mamy napisała taki list, co by
 mógł na we Władzia G. postać.
 Niestety mimo dobrej woli nie
 udało mi się. Niewiem też czy Mama
 odebrała ogromny, kilka arkuszy

list o meetingach odemnie, ktore
choiaz nie bardzo byly dla publicz-
nosci gnoznowane, tez na Lancy
posred. Musz wiec tu skonesy
jakhotwiek, i drugi z wiadomoscia-
mi napisac. Chozaz bardzo nie lubis
pisac ~~do~~ ^{do} Mammy, pisac dla swiata.
Ja jestem un animal domestique
i tytko do domowych uwytkow przyda
sis mogz. jak tytko cos oficialnego
mam robic, to spozana robisz jery.
Kupitan Mamminy chrustezke wekiaz
czarna na glowe. moze sis przyda,
na dramatyzmy, niewiesz jak
pristac. - Ja tez saesoram myslie
o sprawieniu sobie sukni, juz na
13 obiadach bylans tu, ~~na~~ ^w jednej i
tej samej, a sie ona trzy lata star-
za, myslisz wypadaj wyppocroj.
ale to bardzo smutno. Chozalam dla
piszrosce, caly pobyt w Londynie
jedna wieczorna, i dworna ranneni
suknianiu opridic. jedna z rannych
juz sis czarna rozstala, wiec teraz
mam ~~dwie~~ ^{jedna} na ranno, i ^{jedna} wieczor. to prawie
zamaro. wszak prawda? Ale bardzo mi ial dla
stary - Kozesz tu ieby drugi saesaj show musz. Poczki Mamminicajin